

και ότι παρουσιάζετο η άπεχθής μορφή του κόμητος με τα μοχθηρά, φλογερόλα μάτια...

Αλλά τα ήχηρα ροχαλητά των δύο ισχυρών σωματιφλακίων του διέλυσαν αυτήν την έπασιαν, και διήλθεν ήσυχως το ύπόλοιπον τής νυκτός.

Αμα εξημέρωσεν, άφισε τους συντρόφους του βυθισμένους άκόμη εις βαθύν ύπνον, και ανέβη δια δευτέραν φο-

Συνδυάσας δε την παρουσιαν του μαλλιού προς τα ήχη των βημάτων και τα ξυσιματα του παιώματος, ο Μπόμπης συνεπέρανεν, οτι πάλη θα συνεκροτήθη εκεί-μέσα

Κ' εξηκολούθησε την προσεκτικην αυτήν έρευναν, αλλά χωρίς νάνακαλύψη τίποτε άλλο σπουδαίον.

Τι εδρέθη εις την εστίαν.

Ητοιμάζετο πλέον να εξέλιθι. Αλλά

«Πίνοντες και ήδοντες, έφθασαν απέξω από την Καμπανίαν» (Σελ. 319, στ. α')

ραν εις το δωμάτιον του τυφλού γέροντος.

Ο σκοπός του ήτο να το έρευνήση λεπτομερέστερα, προσεκτικώτερα, μήπως εύρισκε κομμίαν ένδειξιν, κανέν τεκμήριον, κανέν ίχνος ικανόν να τον πληροφορήση περι τής τύχης του προστατευομένου του.

Το δωμάτιον εκείνο ήτο, ως είπομεν, καθώς το είχαν ιδη την πρώτην φοράν. Κατ' αρχάς ο Μπόμπης ήνοιξε τα παραπετάσματα της κλίνης και παρατήρησεν, οτι η κλίνη αυτή ήτο ξεστρωμένη, δεν είχαν ούτε σινδόνια, ούτε σκεπάσματα. Έν τούτοις, όταν την προσεΐδεν, είχαν απ' όλα.

Από την παρατήρησιν αυτήν, ο μικρός συνεπέρανεν λογικώτατα, οτι ο τυφλός γέρων δεν θα έκατοικοΰσεν εις το δωμάτιον εκείνο, όταν εισέβαλαν εις τον πύργον.

Μήπως είχαν αποθήνη έν τω μεταξύ; ... Πιθανόν.

Ο Μπόμπης εξηκολούθησε τας έρεΰνας του. Εις έν έρωάρι ανέκαλυψε μερικά παληά ένδύματα, τα όποια πρέπει νά νήκον εις τον τυφλόν. Τέλος, επί τής εστίας, ένα πιάτο, άπλυτον άκόμη, και όλίγα ψίχουλα ψωμιού, έμαρτύρουν, οτι ο φυλακισμένος δεν έγκατέλειψε το δωμάτιον εκείνο ποδ πολλού.

Η άταξία, ποδ εδασίλευεν εκεί-μέσα, έπρόδιδε την βιαστικην άναχώρησιν του. Παρατηρήσας προσεκτικώς το παρκέτον, ο μικρός τζόκευ διέκρινε διάφορα ξυσιματα και ήχη βημάτων. Κατόπιν η προσοχή του ειλόκηθη από μίαν τούφφαν στακτερού μαλλιού, η όποια έμενε σκαλωμένη εις το ξύλον τής θύρας.

Μπα! έκαμε το μαλλι αυτό είνε από τη γούνα του γέρου... θυμάμαι καλά το χρώμα τής!..

την στιγμήν εκείνην έσταμάτησεν άποτόμως, με τα μάτια καρφωμένα επάνω εις την μαύρην πλάκα τής εστίας.

Έτροξεν εκεί και είδεν, οτι υπήρχε μέσα όλίγη στάκτη. Τούτο εσήμαινεν, οτι είχαν καύση χαρτιά.

Πλησιάζας περισσότερον, ο Μπόμπης ανέκαλυψε τεμάχιον περγαμηνής, μισοκαυμένον, το όποιον η φωτιά θα είχε σηκώση, διότι ήτο καθισμένον εις μίαν έξοχην του έσωτερικού τοιχώματος τής εστίας, ύψηλά, έξω από την στάκτην.

Το ήρπασε και το εξεδίπλωσε με προσοχήν. Μόνον τα άκρα είχαν καή. Εις το μέσον, με πολυ άνώμαλον γραφικόν χαρακτήρα, ήτο γραμμένη μία έπιστολή.

Αμα κατώρθωσε νάναγνώση τας πρώτας λέξεις, ο Μπόμπης εξέβαλε κραυγήν χαράς. Το μισοκαυμένον εκείνο χαρτί τω έδιδεν έπιτέλους την απόχθιν ζητουμένην πληροφορίαν.

Ητο έπιστολή άπευθυνομένη προς τον βασιλέα. Το τρέμον και άκανόνιστον γράψιμον έμαρτύρει, οτι την είχε γράψη όπως ήμπορούσεν ο ίδιος ο τυφλός, ο όποιος, δι' όλίγων λέξεων, ήθελε να πληροφορήση τον Αυστροβίκον ΙΣ' περι τής οικτρής του θέσεως.

Η έπιστολή έλεγε τα εξής:

«Μεγαλειότατε, ο γέρων κόμης Μουσύ-Σωβινύ διατελεί από τριών ετών φυλακισμένος υπό του άνεψιού του, ο όποιος άσφετερίσθη την περιουσίαν του. Σήμερον

μεταφέρεται εις το φρενοκομειον του Σαρραντών!.. Μεγαλειότατε, δεν είμαι τρελλός. Σας εξορκίζω, έλθετε προς βοήθειάν μου και τιμωρήσατε εκείνους, οι οποίοι...»

Το τέλος έλειπεν. Αλλ' αδιάφορον! Ο Μπόμπης ήξευρε πλέον οτι του έχρειάζετο, ήμπορούσε δε να μαντεύση εύκόλως τι είχε συμτή εις το δωμάτιον εκείνο προ όλίγων ημερών.

Ο κόμης Μουσύ, μετά την άλωσιν τής Βαστίλλης, θα είχε β-βαίως φοβηθή, οτι, κατόπιν των άποκαλύψεων του άποφυλακισθέντος Μπόμπη, θα ήρχοντο τίποτε άδιάκριτοι εις τον πύργον του, νάναμιχθούν εις τας ύποθέσεις του. Έσκέφη λοιπόν να εύρη διά τον γέροντα θεϊόν του, τον όποιον δεν έτολμούσε να φονεύση, φυλακην ασφαιλεστεραν, και δια τούτο ένήργησε να τω δοθη η άπατσιυμένη άδεια, δια να τον έγκλείση εις το φρενοκομειον.

Το σχέδιον ήτο θαυμάσιον. Απήλασσε τον κόμητα από κάθε εΰθνην, τω εξησφάλιζε την νομήν τής κολοσιαιας περιουσίας του τυφλού και καθίστα ματαίαν πάσαν εκ μέρους του διαμαρτυρίαν. Ποιος άκούει τα παράπονα ενός τρελλού;..

Περιχαρής δια την έπιτυχίαν του, ο Μπόμπης, με το πολυτιμον γράμμα στο χέρι, έτροξε να εύρη τους συντρόφους του.

Απαγορεύεται το κλέπτειν!

Οι «πατριώται» είχαν εξυπνήτη και,

«Διά να ρίψη μίαν ματιάν εις τους κοιμωμένους συντρόφους του» (Σελ. 333 στ. β')

μη έχοντες πώς άλλεως να περάσουν την ώραν των, κατεγίνοντο εις τακτικην λεηλασίαν του πύργου.

Από τα διάφορα δωμάτια, καθείς εδιάλεγε οτι του άρσσε και το εκουβαλούσεν εις την τραπέζιαν. Η μεγάλη αυτή λεία συνεσκευάζετο εις δέματα, τα όποια έσκόπευεν να φορτώσουν κατόπιν εις το άμάξι.

Μόνον ο Γκαγιαρντώ και ο Πορτμπέφ εξηκολούθουν άκόμη να κοιμώνται μα-

καρίως. Όταν άνήλθαν ο Μπόμπης και είδεν εις τι κατεγίνοντο οι φίλοι του, δεν ήμπούσε να συγκρατήση την άγανάκτησιν του.

Έει! έφώναζεν άρπάζων από τον βραχιόν των Ζιροφλέ, ο όποιος έπερνούσεν εμπρός του την στιγμήν εκείνην, κρατών έν πολυτιμον ώρολόριον του τείχου. Τι κάνετε εδώ;

Το βλέπεις, άπεκριθη ήσυχως; ο σινοπώλης; περνουμε μερικά σουβενίρ από το σπίτι του κυρίου άριστοκράτη.

Μα είσθε κλέπται; ήρώτησεν ο μικρός, κутτίζων άπενώς τους «πατριώτας».

Ακούσαντες εκείνοι την λέξιν, διέκοψαν προς στιγμήν την έργασίαν των.

Δεν είνε κανείς κλέπτης όταν λευλατή ένα πύργο! άντίειπε κάποιος.

Μα τι; σένα θάκωσουμε τώρα; προσέθεσεν ένας άλλος.

Μάλιστα, είσθε κλέπται! εξηκολούθησεν άπόρητος ο Μπόμπης. Έτσι ποϋ κάνετε, είσθε κλέπται. Έγω σας παρακάλεσα να έλθετε μαζί μου και να με βοηθήσετε να έλευθ-ρώσω ένα δυστυχη φυλακισμένο! όχι όμως να πάρετε πράγματα, ποϋ δεν σας άνήκουν!

Η άποτροπή αυτή δεν ήρσεν εις όλους και οι αναιδέστεροι ήρχισαν να φωνάζουν:

— Έξω το παληόπαιδο!

— Ωχι, αδελφέ, μάς σκότισε μ' αυτό το φυλακισμένο του, ποϋ ούτε καν τον είδαμε!..

Μα τι ήθελε; Να χασομερήσουμε για νάλθουμε ως εδώ, και να φύγουμε με άδειαν ά χέρια;

Ο Ζιροφλέ, βλέπων τα πράγματα κάπως άσχημα, έκρινε φρόνιμον να επέμβη, δια να καθησυχάση και τα δύο μέρη.

— Οχι, Μπόμπη μου, είπες μαλακά, δεν είνε σωστό, παιδί μου, να όνομάζης κλέπται ανθρώπους ποϋ ήλθαν εδώ άποκλειστικώς δια να σε βοηθήσουν. Ούτε παΐνε βέβαια αυτοί, αν δεν εύρεθη ο τυφλός φυλακισμένος σου... Έπειτα, πρέπει να ξεύρης, το να παίρνη κανείς το πράγμα ενός άριστοκράτη, δεν είνε σήμερα κλοπή, είνε πρῶξις πατριωτισμού και δικαιοσύνης!

Ο Μπόμπης ήτοιμάζετο νάποκριθη οτι δεν έννοούσεν αυτήν την διάκρισιν και οτι η άφαίρεσις του ξένου πράγματος δια κάθε τιμιον άνθρωπον είνε πρῶξις κακή, — όταν τω ήλθε μία άπρόοπτος ένιοχσις, η όποια μετέβαλεν άμέσως την ύσιν των πραγμάτων.

Ο θόρυβος τής φιλονεικίας εξύπνισεν έπιτέλους τον Γκαγιαρντώ και τον Πορτμπέφ.

Έστάθησαν μίαν στιγμήν νάκούσουν δια τι ο μικρός των φίλος έφιλονεικούσε με τους συντρόφους των, και άμα ένόησαν περι τίνος πρόκειται, εξανέστησαν

ως τιμοί άνθρωποι ποϋ ήσαν, και ώρμησαν κατά των άρπάγων, οι όποιοι εξηκολούθουν να συσκευάζουν τα κλοπιμαία.

Με μίαν σπρωξιάν, ο Πορτμπέφ εξηπλωσεν εις το πάτωμα τρεις, ο δε Γκαγιαρντώ έλαβε τον λόγον.

— Φθάνουν τα λόγια! έφώναξε. Το παιδι έχει δικαιο. Είσθε κλέφτες και δεν θαφίσιμε κανένα να πάρη από εδω ούτε καρφίτσα!.. Αλήθεια, Πορτμπέφ;

(Έπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΊΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣ ΠΑΙΔΙΑ

Αγαπητοί μου,

1

Ι άπέγεινεν ο μικρός ήρωας, ο δεκαπενταετής εκείνος έθελοντής, περι του όποιου σας ώμίλησα εις προηγούμενην έπιστολήν;.. Μην ανησυχήτε, διότι την έχει καλά! Η ένδοξος πληγή του έθεραπεύθη, και από το Νοσοκο-

μειον ο μικρός ήρωας έπέρασεν εις έν ιδιωτικόν Λύκειον των Αθηνών. Τον παρέλαβεν η Πατριωτική Περιθαψις και τον παρέδωσεν εις τον λυκειάρχην κ. Δ. Ταβουλάρην. Την δε παρελθούσαν Κυριακήν έγεινεν η «έπίσημος έγγραφή του» με τελετήν, με λόγον του Νομαρχου κ. Δασίου, με λόγον του λυκειάρχου κ. Ταβουλάρη και με λόγον ενός των μαθητών του Λυκείου, ο όποιος περιέβαλε το κεφάλι του νέου συμμαθητου μ' ένα στεφάνι από δάφνην. Είνε ίσως το πρώτον παιδι εις τον κόσμον ποϋ εισέρχεται εις ένα Λύκειον με τόσες τιμάς. Θα έπωφεληθη άρα γε από την αγάπην, από το ένδιφέρον ποϋ θα του δείχνουν εκεί-μέσα όλοι, — διευθυντής, διδάσκαλοι, συμμαθηται του, έπιθεωρηται, κηδεμόνες του, δια να εκπαιδευθη καλά, να μάθη γράμματα, να γίνη άνθρωπος, χρήσιμος εις την κοινωνίαν κ' έν καιρῷ... εΐρήνης; Αν είνε φρόνιμον παιδι, θα έπωφεληθη. Ούτε θα του κάμουν έντύπωσιν αι τιμαί, ούτε θα τον διαφθείρου, τα χάδια. Αν όμως είνε άνόητον παιδι, και υπερφαναυθη υπέρ το δέον, και το πάρη επάνω του; Τι τα θέλετε! Είνε πολυ επικίνδυνον πράγμα, δεκαπέντε μόνον χρονών! Έγω τούλάχιστον, αν ήμουν παιδγωγός του, θα πέρνεια, για καλό και για κακό να του φορέσουν έτσι δημοσία κ' επιδεικτικώς.

Αι τιμαί όμως ποϋ έγειναν εις τους μικρούς Προσκόπους, δια τας πολυτιμους τώντι ύπηρεσίας των, τον καιρον του πολέμου, δεν πιστεύω να βλάψουν κανένα. Διότι έγειναν εις όλους αι ίδιαι. Μ' έν ώραϊον έγγραφον η Κυβέρνησις τους εξεφρασε την ευαρέσκειάν της και τους έπήνεσε πολυ. Απεφασίσθη δε να δοθη τώρα, έπίσης εις όλους, από έν μεταλλιον, έν ειδει βραβείου. Και εις ανώτερα λοιπόν! Και πάντοτε το καθήκον!..

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Υ. Γ. Προδ όλίγου είδα εις την όδον Σταδίου τον μικρόν ήρωα. τον όποιον είχαν εις την μέσιν οι συμμαθηται του. Τι μικροσκοπικός και χαριτωμένος δεκαετής! Φαίνεται όμως φρόνιμον παιδι. Αι τιμαί και τα χάδια δεν θα τον βλάψουν! Φ.

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

[Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 328]

«Αν ο άνεψιός μου έφύλαξε με θρησκευτικην εύλαβεια το ένθύμιο του γέρου θεϊου του, ο κύριος Τρόλλας θα του φανερώση, οτι μέσα από τη φόδρα του επανωφοριού υπάρχει ένα έγγράφο, και σύμφωνα μ' αυτό, η περιουσία μου θα άνήκη 'ς τον Παύλο Κοππέλου. Αν όμως ο Παύλος δεν έδέχθηκε, παρημέλησεν η έπόυλησε το κληροδότημά του, η περιουσία μου όλόκληρη θα μοιραοθη 'ς τής πέντε πτωχότερες οικογένειες τής πόλεως.»

— Τώρα εΐσαι πλούσιος, μικρέ μου Παύλε, συνεπέρανεν ο συμβολαιογράφος. Δεν έπίταξες το εύτελές δώρο του θεϊου σου. Έκαμες πολυ καλά. Έλα να ξηλώσωμε τη φόδρα και να βγάλωμε το έπίσημο έγγραφο.

— Συγγνώμη, εψιθύρισε ο Παύλος. Δεν έχω εδω αυτό το επανωφόρι.

— Δεν το έχεις! Ποϋ είνε λοιπόν;

— Έδω κοντά. Θα πάω να το φέρω. Λάβετε την καλωσύνη να με περιμένετε λιγα λεπτά.

— Ω! τίποτε δεν μάς βιάζει. Μεϋ το φέρνεις αύριο 'ς το σπίτι μου.

Μόλις ο Παύλος είδε τον Τρόλλα να φεύγη, άνέπνευσε.

«Αχ! σκέφθηκε. Τι έκαμα ο 'δυστυχής!»

Την άλλην ημέρα, από τα ξεμερώματα ήταν 'ς το ποδι. Διέτρεξεν όλους τους δρόμους τής πόλεως, για ν' ανακαλύψη το κατάλυμα του μεταπράτου. Αλλ' επί πολυ δεν κατώρθωνε τίποτε. Επί τέλους 'ς έναν άποκεντρο δρομίσκο άκούσε ν' άντηχη το πολυθρόλυτο:

«Παληά ρούχα, παληά παπούτσια άγοράζω...»

Και αναγνώρισε τη χθεσινή έρρινη φωνή.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΠΡΟ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΦΥΪΑΣ

Ήτο κατά τὸ 1809. Ὁ Γκαίτε, ὁ μέγιστος τῶν γερμανῶν ποιητῶν, εἶχε περιπλανηθῆ ἐντός τοῦ Μαύρου Δάσους...

Ἄφωνος ἀντήχησε μία φωνή: «Οἱ Γάλλοι, οἱ Γάλλοι!» Ἡ νεάνις ὡς τρελλή ὄρμησεν ἔξω...

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἀκριβῶς, διαρρηγνύοντες τὰς θύλας τῶν παραθύρων καὶ τὰς θύρας, εἰσέρχοντο οἱ Γάλλοι...

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐχαιρέτισε διὰ τῆς σπάθης ἐνφ' ὁμορφίας διέταξε: «Παρουσιάστε ἀμὲν!» Ἀπαθὴς ὁ Γκαίτε ἐξηκολούθησε...

ΠΑΡΤΕ ΜΕ!

Ἀμαδρυάδες τῶν δασῶν, αἰθέριες, παιχνιδιάρεις, δάσκαλοι, ἀκούεις, ἀκούεις, ἀκούεις...

Ὡ! πᾶρτέ τὴν στὰ δάση σας τὰ ἡσκιωμένα, σκωτεινὰ τῶν ἀντρῶν σας τὰ μυθιστορικά...

Ἡ νύφες πειὰ δὲν ἔχουνε χρυσοχόρδες, ἀλλοίμονο, ἐσβύσανε ἢ θεῖες ἀρμονίες, στὰ δένδρα χάθησαν βαθεῖα, ἐγίνανε κλαυθίρια...

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΗΡΩΑ (ἀδελφοῦ τῆς φίλης μου Βάρκας τοῦ Κανάρη).

Δὲν τοῦ ταιριάζουν φύλλα ἰτῆας. Κυπαρισσοῦ κλωνάρια. Ταιριάζει δάφνη καὶ μυρτιά...

Ὅποιος πεθαίνει στὴ φωτιά Τῆς μάχης, δὲν πεθαίνει! Ἐκεῖνος δλοζώντανος Σ' αὐτὸ τὸν κόσμον μένει.

Τὸ χῶμα ποῦ τὸν δέχτηκε Εἶνε μυρτιάς γεμάτο Κάθε πρωί, μετὸ πουρνό, Τ' ἀγέρι τὸ δροσάτο

Θά φέρνῃ τὸ χαμόγελο, Θά φέρνῃ τὴν γλυκάδα, Πούχε, στὰ χεῖλῃ τῆ στιγμῇ Πού θάρραε τὴν Ἑλλάδα

Κ' εἶχε γι' αὐτὴν ἕνα παλμὸ Στὰ στήθῃ του κρυμμένο... Μὴν κλαίτε, μανουλά Του, μὴν κλαίτε Τὸ γυιὸ τὸ δοξαμένο!

Βασιλόπαις Ναυοικῶ.

ΗΘΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΑΡΑΒΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Ἐπὶ πλακός, εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Περσπολέως εὐρεθείσης, ὑπάρχει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

Table with 3 columns: λέγεις, γινώσκεις, ὁ λέγων. Rows include: πράττεις, δύνασαι, ὁ πράττων, πιστεύεις, ἀκούεις, ὁ πιστεύων, ἐξοδεύεις, ἔχεις, ὁ ἐξοδεύων, Μὴ πᾶν ὅ,τι γινώσκεις, λέγει, πρέπει, δύναται, πράττει, ἀρμόζει, ἀκούει, πιστεύει, ὑπάρχει, ἔχει, ἐξοδεύει, ἔχει, πᾶν ὅ,τι συχνάεις, ὅ,τι δὲν

Ἡ ἀνάγνωσις γίνεται ὡς ἑξῆς: Ἀρχίζεις ἐκ τοῦ «Μὴ» λαμβάνον κατόπιν τὴν πρώτην λέξιν τῆς πρώτης γραμμῆς...

- 1. Μὴ λέγεις πᾶν ὅ,τι γινώσκεις, διότι ὁ λέγων πᾶν ὅ,τι γινώσκεις, συχνάεις λέγει ὅ,τι δὲν πρέπει. 2. Μὴ πράττεις ὅτι δύνασαι, διότι ὁ πράττων πᾶν ὅ,τι δύναται συχνάεις πράττει ὅ,τι δὲν ἀρμόζει. 3. Μὴ πιστεύεις εἰς ὅ,τι ἀκούεις, διότι ὁ πιστεύων πᾶν ὅ,τι ἀκούει, συχνάεις πιστεύει ὅ,τι δὲν πρέπει. 4. Μὴ ἐξοδεύεις πᾶν ὅ,τι ἔχεις, διότι ὁ ἐξοδεύων πᾶν ὅ,τι ἔχει, συχνάεις ἐξοδεύει ὅ,τι δὲν ἔχει.

Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὸ πρῶτον ὅλα τὰ δέλεφια λέγουν τὰ ὄνειρά σου. — Ἀμὴ σὺ, τί εἶδες, Ἀνδρέα μου; — Καὶ πῶς νὰ ἰδῶ ὄνειρον, ποῦ εἶχα τὴν κουνουπιέρα μου; (Γεγονός)

Ἐστία ὑπὸ τῆς Ἀντισμένης Βαμβακίας

Ὁ Τότης, πρὶν ξεκινήσῃ γιὰ τὸ σχολεῖον βουλόμην τὸ ἕνα τοῦ αὐτοῦ μετὰ βραδύα. — Γιατί; τὸν ρωτᾷ ἡ μαμμά του, σοῦ ποινάει; — Ὅχι! ἀλλὰ τὸ κάνω, γιατί ὅσα λέγει ὁ δάσκαλος πρέπει νὰ μπαίνουν ἀπὸ τὸ ἕνα μου αὐτὴ, μὰ καὶ νὰ μὴ βγαίνουν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Ἐστία ὑπὸ τὸ Ἀτρώμιον Εἴσον ἀν

ΣΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΛΥΦΥΡΩΝ

Τώρα πιά ἀσάλευτα καὶ σιωπηλά, Καίμια δὲν φέρνετε τρομάρα, φρίκη, Δὲν ἀντικρύζει σας κανεὶς δειλὰ, Γιατὶ τὴ δύναμι σας πῆρε ἡ Νίκη, Κανόνια ἀσάλευτα καὶ σιωπηλά.

Σκληρὰ κι' ἀχόρταγα, μαῦρα θεριά, Κοιμάστε ἀτάραχα, κοιμάστε ὡς πέρα, Δίχως στενάγματα λύσας βαρεῖα, Δίχως πᾶν πύρινη, γαύρη φοβέρα, Γιατὶ εἴσατε ἄψυχα, μαῦρα θεριά.

Βαθειές, ὀρθάνοιχτες τρύπες κενές, Τὰ νεκρωμένα σας στόματα χαινούν. Σδυστὴ ἢ θανάσιμη φλόγα. Ἡ βραχνὴς Βροντὴς βουδᾶθησαν. Τώρα ἀπομένουν Μονάχα ὀρθάνοιχτες τρύπες κενές...

Ἐτρεμε στ' ἄγριο σας μούγγρισμα ἢ γῆ, Τὰ σφάνια θόλωνε καπνοῦ μαυρίλα. Κι' ἦταν τὸ μούγγρισμα κατάρρα, ὀργή, Φωτιά καὶ θάνατος κι' ἀνατριχίλλα, Κι' ὡς μέσ' στὰ σπλάχνα τῆς ἔτρεμε ἢ γῆ.

Βογγούσε ὁ ἀντίλαλος ἀπ' τὰ βουνὰ Κι' οἱ μανιασμένοι σας θέριευσαν κρότοι. Γιγάντιοι, ἀπέραντοι. Κι' ἀντικρύνε Ματᾶδρεχτη ἐπεφτε στὸ χῶμα ἢ νεότη, Κι' ἐκλαίγε ὁ ἀντίλαλος ἀπ' τὰ βουνὰ.

Καὶ τώρα, στέκεστε βουδὰ, νεκρά, Σὴν νὰ προσμένετε τὴν καταδίκη Για ὅσα γεννήσατε δάκρυα πικρά. Τώρα τὴ δύναμι σας πῆρε ἡ Νίκη, Κανόνια αἰμόχαρα, κ' εἴστε νεκρά.

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθήναι, 38 ὁδὸς Ἐυρυπιδῶν τὴν 11ην Σεπτεμβρίου 1913.

ΚΑΤΑ λάθος, Ἑλληνικῶν Ἰδεῶδες, παρελήφθη ἡ ὑπογραφή μου ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Ἐπιγραφὴν τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου. Βεβαίως δὲν ἔγινε, ἐπιτηδεῖ, ὅπως καλὴ σύμπτωση εἶνε νὰ πᾶν τὸ γράμμα σου στὸ χέρι μου ὅταν ἔλθῃ ἑξαγγελθῇ πλέον ὁ διαθέσιμος χῶρος τῶν ἀπαντήσεων. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μοῦ γράφεις, νομίζω ὅτι δὲν εἶμ πορὸ νὰ ἐμποδίσω κανεὶν φίλον μου νὰ συνεργᾶται καὶ εἰς ἄλλα περιοδικά. Ὅταν τοῦ περισσεύῃ κανενὸς ὅλη, τί νὰ τὴν κάμῃ; Εἶνε δυνατόν ὅ,τι γράφεται νὰ τὸ δημοσιεύω ἐγώ;

Ὁ Δοξαμένος Ρῆνος μοῦ γράφει σήμερον πολὺ εὐμορφα. Αἱ Γενναϊότητες τοῦ φαίνονται πολὺ δύσκολοι, ἀπελπίζεται νὰ τὰς λύσῃ καὶ λέγει: «Καλέ, δὲν τὰ παραιτῶ!...» Ἐπειτα μετανοεῖ καὶ λέγει «θάρρος!» Ἐπιμένει, καὶ τὰς λύει σχεδὸν ὅλας. — Μπράβο, παιδί μου, αὐτὸ πρέπει νὰ κάμνῃς δι' ὅλα: ἐπιμονή! Ὅσον διὰ τὴν ὥραιαν Ἐρωτήσιν σου, διατί νὰ τὴν λύσῃ μόνον ὁ Φάων; Δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ τὴν βάλω εἰς τοῦς Ἐβδομαδιαίους Διαγωνισμοῦς;

Ὁ Τέλλος Ἄγρας ἀπαντᾷ εἰς τὴν Δοξαμένῃν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, ὅτι θὰ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του. (Ἐπιθετὴ ἐπιπέλους; μπράβο!) Ἀπορεῖ ὅμως, λέγει, πῶς δὲν ἐξητήθῃ καὶ τῆς Κρητικοπούλας ἡ φωτογραφία, ἀφοῦ δὲν εἶνε μόνον βραβεύεσσα ἀλλὰ καὶ συνεργάτις. — Ζητεῖται λοιπόν.

Ὁ Φάων ἀπαντᾷ εἰς τὴν Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, ὅτι δὲν ἔχει δίκρον νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τὰ ἀγρία ὑπερετεροῦ τὰ κορίτσια ἐπειδὴ εἶνε περισσότερα. Διότι ὑπάρχουν ψευδώνυμα, τὰ ὅποια μόνον εἰς τὰς Ἑλληνιστεῖς φαίνονται. Ἄν κυτᾶξῃ ὅμως καλὰ, θὰ ἰδῇ ὅτι «τὰ λαμβάνοντα μέρος εἰς τὴν κίνησιν ἀγρία, εἶνε ὀλιγώτερα ἀπὸ τὰ λαμβάνοντα μέρος κορίτσια.» Ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος — καὶ βέβαια θὰ κάμῃ καλὰ νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὸ καλὸν του αὐτὸ ψευδώνυμον, τῶρα ἀκόμη πλέον... ἐκφραστικόν, — ἀνανεώνει σήμερον τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ 1914, ἀδίδων πρῶτος τὸ καλὸν παράδειγμα. Καὶ ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας μοῦ γράφει μίαν ἀληθῆς συγκινητικὴν ἐπιστολήν, ὅπου ἀνακεφαλαιώνει ὅλην τὴν διαπλαστικὴν του ζωὴν καὶ ἱστορίαν. Πῶς ἐνεγράφη συνδρομητῆς δταν ἦτο μόλις τεσσάρων ἐτῶν, πῶς ἐπταετῆς ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὴν κίνησιν, πῶς διευθύνει ἄλλωθεν εἰς τὸ διάστημα τῶν δεκατῶν αὐτῶν ἐτῶν ποῦ μὴ λαμβάνει — πάντοτε σχεδὸν εἰς τὰ ξένα, διὰ νὰ μάγαθ' περισσότερον, — καὶ τὰ λοιπά. Τέλος μοῦ γράφει: «Ἐως φέτος ἦμουν συνδρομητῆς εἰς δεκάδα ξένων παιδικῶν περιοδικῶν. Τώρα θὰ τὰ διακόψω διὰ νὰ ἐγγραφῶ εἰς σοβαρώτερα. Σὲ ὅμως, ἀγαπητῆ μου «Διάπλασις», δὲν θὰ ἐγκαταλείψω ποτέ. Ὅτι εἶσαι πάντοτε ὁ σύμβουλός μου καὶ ἡ μόνη ἀντιμνησὶς ἐκ τῆς τόσον εὐτυχῆς παιδικῆς ἡλικίας.» Νὰ καὶ ἄλλο ὠραῖον παράδειγμα ποῦ δίδει ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος!

Ὁραῖος ἐπιστολὰς μοῦ εἶστε ἂν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Μέλλων Ἐφευδῆτης, Δοξαμένῃν Δεμι-Ἰσάο, Χρυσόφωτη Ἑλπίδα (ποῦ ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃ τώρα τακτικὰ), Ἐθνικῆ Παλιγγενεσία καὶ Ναυτοπούλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγινόνται: «Ἡ Ψιφίνα μου» τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου. — Διάφορα τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας. — Ἐτῶρα τοῦ Μέλλωντος Ἐφευδῆτου. — Τὸ πρῶτον ὄμμα τῆς Σημιαίας τοῦ Ἀβέρωφ. — Ἰπὸ τὸ φῶς τῆς Σελήνης τοῦ Φάωνος. — Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ γίαισμα!» (ἄτεχνον). — «Ἡ Διήτηρ» (μυρτίζει Ἄναγνωσματάρειον.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἰσθὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1913. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Χαλασμός Κόσμου, α. (Π.Χ) Χρυσόφωτη Ἑλπίδα, κ. (Ε.Β) Δέτρις τοῦ Ὁραίου, κ. (Α.Κ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Ἀποῖσθ' Ἰδεῶδες (0) μετὰ τὴν Μομῆ. — Ὁ Γενναϊότητος Στρατηλάτης (0) μετὰ Ἐνδοξὸν Νίκη, Νικητρίαν Ἑλλάδα, Δοξαμένῃν Ἑλλάδα, Τέλλον Ἄγραν, Κρητικοπούλαν, Μπουμπουλίαν, Σελφίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Σααρτάτην (ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 35ον) Ἑλαφροπαλάντην (τίποτε ἀκόμη δὲν ἔλαβα, ἀλλὰ γαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλὰ; πολλὰ γαιρετισματα στὴν Κοκορόμυαλῃ) Γενναϊότητον Στρατηλάτην (ἔστειλα). Ἑλληνοπούλου τοῦ Αἴμων (γαίρω πολὺ σοῦ ἔστειλα ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ 30οῦ φύλλου, καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς ὅτι τὰ ἔλαβες) Γιαννικίαν Ἀβραν (ἔστειλα) ἀλλὰ πολὺ γρήγορα ἀπεγορευθείσης ἄλλοι ἐπιμένουν περισσότερον) Ποιμενίδα τοῦ Αἴμων (εὐχόμαι περαστικὰ εἰμ πορεῖς νὰ στείλῃς καὶ ἐγὼς — ἐνός φύλλου τὰς λύσεις χωρι-

στά, καὶ δύο-δύο μαζί, καὶ τριῶν, ἀναλόγως τῆς προθεσμίας ποῦ δίδεται: κάθε φορὰν ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 35ον) I. Σ. Ἰβράνην (εὐχαριστᾷ πολὺ δέχομαι καὶ ὄθωμ γραμματόσημα, ἀλλὰ πρὸς 20 λεπτὰ τὸ γρῶσι) Σημαιοφόρον Ἑλλῆνα (ἔστειλα) Ρεῖμα τοῦ Βοσπόρου (φαντάζομαι, ὅτι ὁ παιδικὸς αὐτὸς γρῶς θὰ ἦτο πολὺ διασκεδαστικὸς) Ἀστὴρα τῆς Ἐλευθερίας (λάθος εὐκόλως μαντεύομενον) Σημιαίων τοῦ Ἀβέρωφ (ἔχει καλῶς) Ποιμενίδα τοῦ Ἀβέρωφ (ἔχει καλῶς) Δικηφόρον τῆς Νεολαίας (γαίρω πολὺ ποῦ ἔγινε καλὰ καὶ περιμένω καὶ τὸ ἄλλο χαρμόσυνον) μὰ ἦτο δυνατόν νὰ σὲ λησμονήσω;) Ἑλλάδα τοῦ Ρῆγα (ἔστειλα) Φαληρικῶν Βράχων (ἔστειλε) Ἀποτελέσματα θὰ δημοσιεύσῃν γρήγορα, ἴσως καὶ εἰς τὸ προσεχές ὁ ἐφετινὸς τόμος θὰ ἔχῃ 53 φύλλα) Δοξαμένῃν Ἑλλάδα (αὐτὸ ὁ Χ. Φαίδων δὲν τὸ ξέρει; νὰ ρωτήσῃς κανεὶν θεολόγον) Χαλασμός Κόσμου (μετὰ μεγάλην μου γαράν!) Ἀπόθωσιν (ὄχι καὶ στείλῃ τὰς; πολὺ ὠραία ἡ ἐπιστολή σου) Νόστιμον Ἡμαρ (ὄχι καὶ εἰς τὰς δύο σου ἐρωτήσεις; μέχρι 15 λέξεων, λεπτὰ 75 ἀπὸ τῆς 16ης καὶ ἄνω, 5 λεπτὰ ἢ λέξεις;) Ἀποῖσθ' Ἰδεῶδες (ὄχι, μόνον μίαν) Ἡρωϊκὴν Σάμον κτλ. κτλ.

Εἰς δύο ἐπιστολάς ἔλαβον μετὰ τὴν 11ην Σεπτεμβρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀγούστου — Νοεμβρίου

ὉΡΙΟ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ Ὁ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκριζόμενον διὰ τὸ 1913 συνδρομητῆς ἢ ἀδελφοῦ συνδρομητῶν, δύναται νὰ συμμετάσχωσιν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου πᾶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ. Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκηλείουν διὰ τὰς λύσεις τὸν ἐκδότην φυλλαδίου, ὅσοι δὲ ποτε καὶ ἂν εἶνε, γραμματόσημον ἀσφαλιστικὸν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητῆ καὶ ταδελφία τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὡς ὄντιν αἱ λύσεις τῶν. Ὁ χῶρος τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὀποῖου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φακέλλου, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1. Ἀ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ ἂν πανταχόθεν μέχρι τῆς 14ης Δεκεμβρίου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐάν ληφθῶσιν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί. Τὸς λοιποὺς ὄρους, βραβεῖα κτλ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, κεφ. Δ' καὶ 5, φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

447. Δεξιόγραφος. Ἡρόδοτος κι' ὄστον, Λύτα, ἀποτελοῦν Μέγαν Ἀθηναῖον, Ἀρχοντα ἀρχατον. Ἐστία ὑπὸ τοῦ Μέλλωντος Ἐφευδῆτου

448. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος. Ἄν πάρῃς ἐν σίγμα Καὶ σφῆσῃς τὸ σίγμα, Προτείνω νὰ λύσῃς Ἀπὸ ποῦ θ' ἀφίσῃς. Ἐστία ὑπὸ τῆς Σημιαίας τῆς Ἀκροπόλεως

449. Στοιχειοτονόγραφος. Θεὰ εἰμ' ἐκ τῶν μεγάλων. Ἄν προσθέσῃς ἕνα γράμμα Καὶ τὸν τόνον μου κινήσῃς, Μίαν πάλιν ἐν τῷ ἄμα Ἐνδοξὸν θὰ σχηματίσῃς. Ἐστία ὑπὸ τοῦ Ἀστέρως τῆς Ἐλευθερίας

450. Δημιώδες Δίνιγμα.

Τὰ νεστά μου εἶνε πράσινα. Μαύρα τὰ γηρατειά μου. Χαροποιὰ ἡ θλίψη μου. Τροφή τὰ δάκρυά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐγενίας Γ. Γιαννοῦση

451. Γωνία.

+ * * * * = Θείον δῶρον.
* + * * * = Ἀρχ. δημαγωγός.
* * * * * = Γενάρης.
* + * * * = Δὲν παίρνει ἀπουσία.
+ * * * * = Νομοθέτης.

Οἱ σταυροὶ Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἑλληνοσ

452. Ἐπιγραφή.

Ε
Υ Ε Λ
Ι Σ Α Β Ι
Α Κ Ι Ε Ρ
Ι Α Ι
Δ

Νὰ καὶ μιὰ Ἐπιγραφή. Πῶς μπορεῖ νὰ διαβασθῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

453. Μαγική Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Μαῖρη! μήτε ράπτεις κάλι σήμερα, μήτε τίποτε. Καὶ ὅμως σοῦ εἶπε νὰ τὸ τελειώσης.

Πότες μου τὸ εἶπε;

Ἐκείνη ποῦ τοῦ λέγω!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ

454. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Νὰ εὐρεθῶν τὰ ὀνόματα πέντε πτηνῶν, τὰ ὁποῖα, τὸ πρῶτον μὲ τὸ πρῶ ὄν του γράμμα, τὸ δεύτερον μὲ τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον μὲ τὸ τρίτον, καὶ οὕτω καθέτης, νάποτελοῦν Κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Μπαλατζιόγλου

455. Ἐλλητισούμφωνον

ω - υ - υ ο υ - τ - ε - ι - ε - α

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Χ. Ζαφειροπούλου

456. Γρίφος

πάσσο ὡς ὡς οὐ οὐ
γῆς ὡς ὡς οὐ οὐ
Κάνη, Ἄξιός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 26-27

273. Ἰαίνα (ν, ἔνα).—274. Παῦλος-αὐλός.—275. Ἡ δέξια.—276. Ὅσσα.

277. Η Σ Α Ι Α Σ 278. Φίλει τοὺς μισοὺν-ΣΥΡΟΣ τας. (Ἡ ἀνάγνωσις ΑΡΗΣ κατά ζεύγη, ἐξ ἀριστερῶν καὶ δεξιῶν ἐναλλάξ.)—279. Τὰ Γιάν-ΛΑ Σ νια (ΓΙΑΝΝΗ ΝΑ.)—280. ΒΟΛΟΣ (ἄμ-Σ

Βων, Ἄτροπος. Ἑλλάς, Μεσόγειον, Θάλασσα.)—281. Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει.—282. Εἰ εἶοι θεοί, εἶοι βοοί. (εἰς εἶθε - εἰς ἕβω - με).

283. Μυσία (μῦς, ἴα).—284. Ὅσσα (δς, σά).—285. Κώμη-κόμη.—286. Σέρβια-Σερβία.

287. Μ Π Α Σ
ΕΙΣ Λ Δ Λ Σ
ΕΛΛΑΣ Σ Α Ο Υ Λ
ΜΙΔΑΝΟΝ Σ Υ Κ Ο Ν
ΣΑΝΙΣ Λ Ο Υ Ω
Σ Ο Σ Ν Ω Ε
Ν 289-293. Διὰ τοῦ Ο: θρόνος, φόνος, σορός,

φόνος, μόνος.—294. ΕΛΑΤΗ - ΛΕΒΟΣ - ΔΙΤΝΑ (Ἑλλάδος, Λεβίον, Ἄρτεμις, Τονόγριος, Ἡσάϊας.)—295. Ὑπόμνη ἐν δυστυχίᾳ (ὅπῳ μὲ καὶ ἐν δει-στίχοις ἐς).—296. Πάταξον μὲν, ἀκούσον δέ.

Ὁ ἐπιθυμῶντες νὰ δώσωσιν ἀρίτταν μύθου-σιν εἰς τὰ τέκνα των, ἀνευ διατρέξεως τῆς ὑγείας αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν εἰς εἰσδησίαν σχολεῖον πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσι τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κωνσταντίνου, ἐναντὶ τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΣ Τὸ ὅποσον κατηρτίσθη ἐπιτήδευε διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἡλικίας 5-13 ἐτῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Οἰκοδόμημα ἔξοχον, ἀθροῦσαι εὐρεται μεσημεριναί, κήποι καὶ αὐλαὶ ἀπέραντοι, μέγα ὑπόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαὶ κρήναι, Lowy Tennis καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστάσεις παιδιῶν, σχολικὴ ἐπιπλοὴ πολυτελής, προσωπικὸν ἐκλεκτόν, ἐπιβλεψίς ἐνδελεχῆς, λεωφορεῖα ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν οἰκοῦντα καὶ περιβάλλον ἐν γενεῇ θαυμασίῳ, καθιστῶσι τὸ Β' Τμήμα τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς ἐν ἔξοχικὸν Ἑλβετικὸν Σχολεῖον, τὸ ὅποσον συνεχენტρῶσε τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων κοινωνικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑ ἌΓΓΕΛΙΑ

Ἡ λέξις μὲ 4 πλὴ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων λέπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδυασμοὺς μας λέπτὰ 5 μόνον μὲ πᾶσα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαία τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος ἔστω καὶ ἀπὸ μιαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ πᾶσα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στοιχείων, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἀπλᾶ. Ἀμὴ συνοδεύονται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἄγγελια δὲν δημοσιεύονται.

Παπαροῦνα, Συλφίς, δέξασθε ἀνταλλαγὴν τοπειῶν;—Νόστιμον ἦμαρ.

Συλφίς, Δροσοῦλα, δέξασθε ἀνταλλαγὴν γῆν καλλονῶν;—Ἀπολεσθὲν Ἰδεώδες.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ",

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Διάβολος Γιαννιώτης, Ἀντιπρόεδρος: 26η Ὀκτωβρίου, Ταμίσις: Ὑψηλόφρων Ἑλλην, Γραμματεὺς: 21η Φεβρουαρίου, Μέλη: Ἡρώϊς τοῦ Σουλίου, Μέγας Στρατηλάτης, Πειραικῆριον. Ἀνακρήρσασονται ἐπιτίμια μέλη: Ἑλληνικὴ Ὀσότης, Ἑλλάς τοῦ Ρήγα. Γενικοὶ ἀρχηγοί: Δωδωναῖος, Ἐὐγενίς Ἰωνικόν. (Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου) (II' 390)

Ψηφίσατε τὸ ὑπὸ τοῦ πανισχύρου Θεοῦ ἄμβου ὑποστηριζόμενον Δοξασμένον Δεμίρ Ἰσάορ. (II' 391)

Διαγωνισμοί: Ἀποροδόκητον.—Τὶ γίνε-ται ἐν ἄσπρον μανδύλιον ὅταν πῆσι, εἰς τὴν Μαύρην Θάλασσαν; Ὁ εὐρὸν στέλλει λύσις μὲ ἐν ἀσφράγι-στον 10λεπτον δι' ἑκάστην. Μεταξὺ τῶν λυ-τῶν θὰ γίνῃ κλήρωσις, καὶ ὁ τυχερὸς θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον τὰ ὑπ' ἀριθ. 1-40 φυλ. τῆς «Διαπλάσεως». Προθεσμία μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Διεύθυνσις: «Ὀνειροπόλον Ψυ-χήν», διὰ Δ. ρ. γ. Κόρινθον. Δοξασμένο 1912. (II' 392)

Νίκος Σ. Γιουκαρίνης Poste-restante (Θεσσαλονίκη) Ἀθήναι (II' 393)

ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ Ὑποψήφιον Δημψηφίσματος (II' 394)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 40 ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 337).

ΑΙΓΙΝΗΣ: Νικηφόρος Ἑλλην. ΒΟΛΟΥ: Κωνσταντῖνος Ι. Πανᾶς. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος. ΙΘΑΚΗΣ: Ἰουλιὰ Ν. Μερκάτη. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Πελ. Καλαμάκος, Κωνστ. Θ. Σα-γώνιας, Τηλ. Πούλος. ΥΔΡΑΣ: Ἀθανασία Ράλλη. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δημ. Ε. Ὀλύμπιος, Γ. Καϊμακοῦ-δης, Ἰσαὰκ Φόγγης.

Τὰ εὐρόνων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν Πειραιεὶ ΠΕΘΟΠΙΑΣ ΚΑΛΑΜΑΚΟΣ ὁ ὁ-ποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ὑπὸ 1 ἑβδόμῳ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ἐξεδόθη ὁ Πρῶτος Τόμος τοῦ "ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ," καὶ ἐτοιμάζεται ὁ Δεύτερος

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδο-θῆναι ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰ-κόνας) φρ. 6. Χρυσῶδ. φρ. 8. Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60. Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου, (20 εἰκό-νες) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Δενύκωμα μικρῶν μουσικῶν, Ἐκαστον τετραδίου φρ. 0,15 Δέσημ 7 τετραδίων φρ. 1,— Δέσημ 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέσημ 25 τετραδίων φρ. 3,— Ἡ Μαγονοῖα, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν (ποιήματα) φρ. 1,50. Χρυσῶδ. φρ. 2,50. Ἡ Νίνα (20 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5.

Παιδικὸν Διάλογον (Κουρτίδου) Σε-ιρὰ Α' φρ. 1,20. Σειρὰ Β' φρ. 1,20. Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2, χρυσῶδες φρ. 3,50. Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκα-στον φρ. 0,50. Χρυσῶδετα τὰ 3 ὅμοι, φρ. 2,50.

Πρόξ ὁ Νικίον (24 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5. Ὁ Πυρροπόλης (24 εἰκόνας) φρ. 3,50 Χρυσῶδ. φρ. 5. Ὑπερ Πατρίδος (35 εἰκόνας) φρ. 3,50. Χρυσῶδ. φρ. 5. Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρταῖδου, φρ. 0,60.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεία Ὀμονοίας Ὄδὸς Δάφου 8α Ὁραὶ ἐπισκέψεων 10-12 καὶ 3-5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παροχὴν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπερσεῖαι καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀλομνημικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 2 columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ and ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ. Includes subscription rates and publisher info: ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Περίοδος Β'.—Τόμος 20ος. Ἐν Ἀθήναις, 21 Σεπτεμβρίου 1913. Ἔτος 35ον.—Ἀριθ. 43

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια).

—Ὅτε μιὰ καρφίτσα, Γκαγιαρντώ! ἐπεδοκίμασεν ὁ ἄλλος Ἡρακλῆς, πλη-σιάζων καὶ στικόμενος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συντρόφου του. Ἐλάττε πατριῶται ὄχι ὅμως λησταί. Ἠλθαμεν ἐδῶ γιὰ νὰ ἐλευθερώσωμε ἕνα φυλακισμένο, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ νὰ κλέψωμε ρολόγια. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μας! Δυστυχία 'ς ἐκεῖνον ποῦ δὲν θὰ συμμορφωθῇ! "Ε, δὲν ἐχωράτευσαν οἱ δύο Ἡρα-κλεῖς... Καὶ οἱ σύντροφοι τοῦ Ζιροφλέ ἠναγκάστησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν λεηλασίαν.

—Ποῦ καλά! εἶπε μὲ πολλὴν του δυσαρέσει-ν ὁ τριτοκόλης, ἀφινῶν εὐπει-θῶς τὸ ὀρολόγι ἐκεῖ ὅπου τὸ ἦρε' ἀ-φοῦ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς πατριῶτας νὰ ἐκδικηθοῦν ἕνα ἀριστοκράτην... πολὺ καλά!

"Ἀμα κατόρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ τὰς πρώτας λέξεις, ὁ Μπόμπης ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς" (Σελ. 334, στ. 6)

—Ἐγὼ φταίω, ποῦ ἄφισα τὴ δουλειά μου γιὰ νά'λθω μαζί σας! εἶπεν ἕ-ας ἄλλος.

Καὶ μουρμουρίζων κα-θεὶς ἐσπευδε νὰ «συμ-μορφωθῇ» μὲ τὴν διατα-γὴν τῶν δύο σωματοφυ-λάκων, τοὺς ὁποῖους ὁ Μπόμπης ἠύχορῆσθησε διὰ θερμῆς χειραφίας.

Ἐντὸς πέντε λεπτῶν, τὰ δέματα ἐλύθησαν καὶ τὰ κλοπιμαῖα ἐπαῆλθον εἰς τὰς θέσεις των. Ἡ εὐθυμία ὅμως καὶ ἡ ἐγ-καρδίτης ὑπεχώρησαν εἰς μιαν γενικὴν δυσαρέ-σκειαν καὶ ψυχρότητα. Καθεὶς ἐσκέπτετο τῶρα νὰ φύγῃ τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὸν πένθημον ἐκεῖνον πύργον, τὸν ὅποσον δὲν εἶχε κἄν τὸ δικαίωμα νὰ λεηλατήσῃ.

Ὁ Μπόμπης, χωρὶς ναντιληφθῇ τὴν μεταβολὴν τῶν διαθέσεων, ἠθέλησε τότε νὰ δεῖξῃ εἰς τὸν Ζιροφλέ τὴν περιφρημον ἐπιστολὴν τοῦ τυφλοῦ ἄλλ' ὁ οἰνοπώλης δὲν ἐφάνη διό-λου πρόθυμος. Ἐπωφελη-θεὶς μάλιστα μιᾶς στιγμῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ δύο σω-ματοφύλακες εἶχον ἀπομα-κρυνθῆ καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τὸν ἀκούσουν, εἶπε σιγὰ εἰς τὸν μικρὸν τζόκευ:

—Μπόμπη, εἶσαι ἀνό-ητος!.. Μ' αὐτὴ τὴν ἀμει-λικτὴ τιμιότητά σου, διέθε-σες ἐναντίον σου ὄλους αὐ-τοὺς τοὺς καλοὺς ἀνθρώ-πους, ποῦ ἄλλο δὲν ἤθελαν παρὰ νὰ σέ βοηθήσουν. Ἄν θέλῃς τῶρα νὰκούσης τὴ συμβουλή μου, μὴ ξαναμι-λήσῃς εἰς τὸν τυφλὸ γέρο σου καὶ γιὰ τὰ γράμματά του, γιὰτὶ κανένας δὲν ἔχει πιά ὄρεξι νὰ σκοτισθῇ.

Καὶ μετὰ τὴν παραίνεσιν αὐτὴν, ὁ Ζιροφλέ ἔκαμε μεταβολὴν καὶ, ἀφίσας τὸν μικρὸν τζόκευ κόκκαλο, ἐπήγε νὰ ζεῦξῃ τᾶλογα εἰς τὸ κάρρον, διὰ νὰ ἐ-πιστρέψουν εἰς τὸ Παρίσι τὸ γρηγο-ρώτερον.

Οἱ δύο σωματοφύλακες. Ὁ Μπόμπης ἔμεινεν ὀλομνημαχος, ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τοὺς πρῶην φί-λους καὶ μὴ γνωρίζων πλέον τί νὰ κάμῃ. Μὲ τὰς ἰδίας του μόνον δυνάμεις, ἀ-βοήθητος, ποτὲ δὲν θὰ κατόρθωνε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ τυφλοῦ, εἰς τὸ φρενο-κομεῖον ἐκεῖνο τοῦ Σαρτανῶν, ὅπου ἤ-ξυρον ὅτι εὐρίσκειτο τῶρα.

Ταῦτο ἐσκέπτετο περίλυπος, ὅταν ἠδοθῆν ἔξαφνα ἕνα τεράστιον βᾶρος ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ ἤκουσεν ἕνα γέ-λιο ἤχηρον. Ἦτο ὁ Γκαγιαρντώ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔλεγε: —"Ε, μικρὲ!.. τί κατσούφικα μῦ-τρα εἶνε αὐτά!.. Ἄν ἔχῃς τίποτα, πῆς μάς το ἄ' ἐδῶ εἵμαστε! Ἀλήθεια, Πορτυμπέρ; — Ἀλήθεια, Γκαγιαρντώ! ἀπεκρίθη ὁ δευτερός Ἡρακλῆς, ὁ ὁποῖος ἐσπευσε